

"Viure amb odi és viure en una presó de la qual cal sortir el més aviat millor"

El primer dia en què es va reincorporar a la feina com a guàrdia civil, una bomba va acabar amb la seva vida i amb la del seu company Carlos. Montse, mare de Diego Salvà, parla de la necessitat de perdonar: "El perdó cura les seqüeles de l'odi en l'ànima".

11/07/2011

"Mai vaig veure tan feliç el meu fill Diego com el matí del dia de l'atemptat"

"Ara li demano a Diego que cuidi dels seus germans i que ajudi als seus companys de la Guàrdia Civil a trobar als qui van posar la bomba", diu Montse.

Montse Lezáun creu que el pitjor que li pot passar a una mare és veure patir els fills. El passat 30 de juliol, ella va acomiadar a Diego sense imaginar que ja no el tornaria a veure. Diego acabava de sortir d'una llarguíssima convalescència i aquell dia es reincorporava a la feina com a guàrdia civil. Faltaven uns minuts per a les dues del migdia quan ell i el seu company Carlos Sáenz de Tejada es van muntar en un Nissan Patrol que havien de portar al garatge. El cotxe es trobava aparcat als voltants de la caserna de Palmanova, a uns deu quilòmetres de Palma de

Mallorca. Tot just s'havien acomodat a l'interior del vehicle quan un terrorista va activar la bomba lapa adossada als baixos. L'explosió va acabar amb la vida dels dos agents. Montse no va veure patir el seu fill. L'ultima imatge que conserva d'ell és la d'un jove que tornava a la feina amb tota la il·lusió del món. "Mai vaig veure tan feliç el meu fill Diego com el matí del dia de l'atemptat", assegura.

Com era Diego?

Era un jove vitalista, enèrgic, molt aficionat a l'esport, divertit, amb un sentit de l'humor molt agut. Arran de la seva mort hem descobert amb sorpresa els moltíssims amics que tenia. Els bons amics requereixen temps, però ara repasso els seus i no em surten els comptes, no sé d'on va treure tants dies. Era un apassionat de les motos, en tenia una de competició i una altra de passeig.

Estava federat i participava en algunes carreres. El 15 de març d'aquest any va patir un accident gravíssim. Va estar tres setmanes en coma, amb una lesió cerebral important. Li van dir que la recuperació podia perllongar-se durant un any, però s'ho va prendre amb moltíssimes ganes. Tots vam viure aquells mesos amb gran intensitat. Cada pas que feia era una festa. S'aixecava i volaven els sms d'un costat a un altre: "S'ha aixecat!".

Què va pensar quan el seu fill li va dir que volia ser guàrdia civil?

Va ser una gran satisfacció per a tots. A casa, tots han fet allò que han volgut ser. Tinc un fill, Eduardo, que de petit volia ser astronauta i que amb el temps va estudiar Enginyeria Aeroespacial a Londres. El meu avi va ser guàrdia civil i a casa sempre havíem parlat amb afecte d'ell, de les seves històries. Imagino que això

aniria deixant una petita empremta en Diego. Ell havia treballat com a guarda de seguretat, i estava content, però se li quedava petit. Per entrar a la Guàrdia Civil hi ha una oposició molt forta, les sol·licituds s'han triplicat amb la crisi, i ell estava molt content d'haver-ho aconseguit.

Li va inquietar la possibilitat que el seu fill patís un atemptat?

De cap manera. És una cosa que mai vaig arribar a imaginar. És cert que jo vaig viure a Pamplona fins a 1979, i que aquells van ser anys durs, però ja a Mallorca, on els guàrdies civils i els policies van tranquil·lament pel carrer amb l'uniforme, sense patir les etiquetes ni els prejudicis de ningú, mai no vaig pensar que ens pogués tocar alguna cosa així. Aquest estiu, Diego em va proposar que anéssim a Pamplona en Sanfermines. Ell ja estava molt recuperat de l'accident de moto i li feia il·lusió. La

idea em va encantar, però el meu marit ens va dir que no, que per Diego podia ser perillós. I li vam fer cas. També penso que totes les professions tenen el seu risc. El d'aquesta és major perquè es tracta d'un servei públic que de vegades es presta en circumstàncies difícils. Per evitar per complet els riscos, caldria quedar-se a casa.

El dia de l'atemptat era el primer de Diego després de quatre mesos de baixa.

Mai el vaig veure més feliç que el dia de l'atemptat. Estava com un nen petit que torna a l'escola després de les vacances. Es va preparar la roba el dia anterior, va repassar-ho tot.

Estava encantat. Li havia costat tant sortir del forat de l'accident!

D'alguna manera, era com tornar a la vida després de molts dies d'hospital. Aquesta és la imatge que guardo d'ell. Tinc la pena que ja no hi és,

però el meu record és el d'un noi il·lusionat i feliç. Crec que el pitjor per a una mare és veure patir a un fill, i jo no vaig veure patir a Diego.

Com va viure aquell dia?

Aquell dia es van produir moltes casualitats, massa. Diego encara no havia rebut l'alta, però tant ell com els metges van pensar que podia ser molt bo per a la seva recuperació neurològica que comencés a fer algun treball tranquil. A la Guàrdia Civil els va semblar molt bé.

L'atemptat va ser el 30 de juliol.

Diego no s'havia d'incorporar fins a l'1 d'agost, però ho va parlar i va decidir anar-hi un dia abans. No estava previst inicialment que fos a la caserna de Palmanova, però va acabar allà. I tampoc estava previst que pugés a un cotxe, però ho va fer. Van ser tantes les casualitats que una pensa que no és possible... I tots els

meus fills estaven aquests dies a Mallorca, de vacances...

Com es va assabentar del que havia passat?

Estava amb el meu fill Eduardo, el tercer, en una casa que tenim al camp, a 65 quilòmetres de Palma. Algú va trucar per telèfon i ens va dir que hi havia hagut un atemptat a Palmanova, però no se'ns va acudir que li hagués pogut passar una cosa dolenta a Diego. Ens vam començar a intranquil·litzar en veure que no atenia el mòbil. Van començar a arribar notícies, encara que totes eren confuses. Vam posar la tele, però l'antena s'havia espatllat i no es veia. Encara li dono gràcies a Déu per allò, d'una altra manera m'hagués trobat de sobte amb les imatges del que havia passat. Ens va trucar al cap d'una estona un company seu i ens va dir: "Veni a Palmanova i espereu el pitjor". El

meu marit era a Eivissa perquè el dijous passa consulta allà. Eduardo i jo vam sortir amb el cotxe i de seguida em va trucar el meu marit al mòbil. "Para el cotxe", em va dir. I llavors m'ho va deixar anar: "Ens l'han matat". El meu fill Eduardo es va enfonsar, però no podíem quedar-nos allí, així que em vaig posar al volant i reprenérem el viatge a Palmanova.

En què va pensar durant aquells 65 quilòmetres?

Els vaig passar resant. Pensava en aquell mateix matí, en la il·lusió de Diego per reincorporar-se a la feina. Pensava també en els meus altres fills, i en la meva mare, que ja és gran, en com l'hi diria. Pensava en el meu marit.

Com es resa en un moment així?

Doncs malament. El meu fill Eduardo m'ajudava. Comencem el rosari i el

vam anar resant a batzegades, entre plors i silencis.

Què recorda de l'arribada a Palmanova?

Havien posat una carpa. Hi eren els meus altres fills i la novia de Diego. Ella és la que pitjor ho va passar: havia estat un pilar de la seva recuperació, l'havia acompanyat durant dies sencers a l'hospital, portaven sis anys de nuvis i volien compartir tota la vida. El que recordo d'aquells moments és que vam estar molt acompanyats, no ens van deixar de la mà en cap moment. La Guàrdia Civil ja era llavors com de la família, però ara són de la nostra família més directa. Des d'aquell dia, sempre que veig una patrulla, m'aturo i els saludo, com si fossin els meus fills.

La capella ardent...

La van posar al Palau de l'Almudaina, davant de la Catedral.

Els dos fèretres estaven a un costat i a l'altre estàvem nosaltres i la família de Carlos Sáenz de Tejada, el company de Diego. Ells havien vingut per endur-se'l a Burgos, on viuen. Recordo que em va semblar que estaven una mica sols i vaig passar pena per ells, però després he parlat amb la mare de Carlos i m'ha dit que no, que es va sentir molt acompanyada.

I el funeral

Va ser un funeral d'Estat. Haguéssim preferit alguna cosa més reservada, més familiar, però el meu fill havia mort com un heroi i semblava lògic que fos acomiadat com un heroi. Jo no estava per a moltes gaites, la veritat. La gent es va bolcar en aquests moments amb nosaltres d'una manera increïble. A casa érem 18, i això suposa una logística difícil. Quan jo em vaig despertar l'endemà de l'atemptat tenia preparat un

esmorzar d'ensaïmada i xocolata calenta. També aquests detalls materials ajuden molt. Després del funeral d'Estat vam voler organitzar un pel nostre compte. Vam convidar els amics moteros de Diego i es van presentar 1500 motoristes, amb les caçadores de cuir i les tatxes, accelerant al màxim, cremant roda, com diuen ells. Bloquejaren tot el trànsit de Palma i en un moment donat van elevar els polzes al cel, tots alhora, i van començar a cridar: "Diego, Diego, Diego". Va ser impressionant.

Ha pensat en algun moment en els terroristes que van matar el seu fill?

No. No vull tenir-los al meu cap. L'únic lloc que els desitjo és la presó. Ara he de pensar tot el temps en els meus fills i en el meu marit. Que pensin en ells els qui han d'anar a buscar-los i els qui han de jutjar-los.

El que m'agradaria és que els agafessin, és clar.

Com ho han viscut els seus altres fills?

L'altre dia vaig llegir una frase, crec que de Saint Exupéry: "L'home es descobreix de debò quan està davant d'un obstacle". Jo he descobert en aquests mesos els meus fills i estic molt orgullosa d'ells.

Es pot perdonar una cosa així?

És clar que es pot. Els meus pares em van ensenyar a estimar i ho van fer molt bé.

Parlen de Diego a casa?

Una mica, el normal, semblant a quan estava a l'Acadèmia i el vèiem menys. I també ara ens riem recordant les seves sortides, els seus acudits.

Parla amb ell?

Sí. I li demano que ens doni un cop de mà a tots, especialment als seus germans. Tots els fills han de travessar edats difícils... I comestic segura que Diego és al Cel, li demano que ens ajudi. Hi ha una cosa de l'himne que es canta en els funerals de la Guàrdia Civil que no m'agrada: el de "company perdut". A Diego no l'hem perdut. Jo em dirigeixo a ell perquè cuidi els seus germans, i també perquè ajudi els seus companys a localitzar els qui van posar la bomba.

No s'ha revelat en algun moment contra Déu?

Jo sempre li havia demanat a Déu que portés tots els meus fills al Cel, encara que fos a empentes. L'hi demanava de manera especial en algunes temporades més difícils. Quan van matar Diego, gairebé em vaig enfrontar una mica amb Déu: "T'ho has pres literalment", li deia.

Però entenc que Déu ha actuat així perquè considerava que era un bon moment per a Diego. Entenc el "per a què"-per estar al Cel-, però em costa entendre el perquè.

¿Mantenen relació amb la família de Carlos Sáenz de Tejada, l'altre guàrdia assassinat?

Sí Diego i Carlos eren companys aquí i ho segueixen sent al Cel.

M'agradaria que les dues famílies mantinguéssim també l'amistat. Els hem convidat al casament del nostre fill Álvaro, que es casa el proper 1 de maig.

Han rebut moltes cartes i trucades?

Moltíssimes. Tenim 1100 telegrams i centenars i centenars de cartes. Per no parlar de les trucades de telèfon. A mi m'han trucat tots i cadascun dels companys de la carrera, i fa ja trenta anys que vam acabar.

D'alguns no havia sabut res des d'aleshores. Ens han trucar alcaldes i bisbes, i molta gent anònima. I molts pares que han passat pel mateix. Ens van trucar Mikel i Josu, els germans d'Eduardo Puelles, assassinat al juny. Que macos són, quina força tenen. El bisbe de Palma ens va enviar una carta manuscrita, molt afectuosa. Els amics ens han ajudat moltíssim. Una de les meves amigues em va estar fent el menjar durant tot el mes d'agost.

Recorda alguna trucada o alguna carta especial?

Sí, recordo dues cartes molt especials. Ens les van enviar dos presos des de la presó. Ens deien que el que ha passat els semblava una barbaritat, que estaven del nostre costat, que ens donaven suport, que sentien el nostre dolor.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/viure-amb-odis-viure-en-una-presos-de-la-qual-cal-sortir-el-mes-aviat-millor/> (20/12/2025)